

Arrest

nr. 153 508 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VAN HOECKE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Selah El Gharbia dat deel uitmaakt van de stad Matai in de provincie Menia. U bent een Koptische christen en bezit de Egyptische nationaliteit. In 2010 rondde u uw middelbare studies af. Nadien werkte u voor een bouwbedrijf in Hurghada. Begin 2011 sloot u zich aan bij de jongerenbeweging van 6 april. De beweging werd op 6 april 2008 opgericht door een groep jongeren in Alexandrië. U werd de verantwoordelijke van de beweging in Matai. De nationale voorzitter, Ahmed Maher, zit momenteel in de gevangenis op beschuldiging van het organiseren van betogingen zonder toestemming en anti-regime activiteiten. U nam met de jongerenbeweging van 6 april deel aan drie betogingen. Deze vonden in een tijdspanne van een drietal weken plaats ongeveer drie maanden nadat u zich bij de beweging had aangesloten. Jullie kwamen met ongeveer 500 tot 1000 mensen op straat om riolering, schoonmaak van de straten, het nummeren van de huizen en het

vastleggen van straatnamen te eisen. Geen van de demonstraties was toegelaten. Zij eindigden telkens op een confrontatie met de veiligheidsdiensten. Hoewel u hier zelf geen getuige van was, werden een aantal demonstranten gearresteerd. Later vernam u dat zij tot gevangenisstraffen van één of twee jaar veroordeeld werden. Op een gegeven ogenblik vestigde sheikh Mohammad Hasan zich in het huis naast uw ouderlijke woning. Hij was afkomstig uit Noord-Sinai. Na honderd dagen begonnen u en uw familieleden vreemde zaken op te merken. Zo zagen jullie dat hij van middernacht tot vijf uur in de ochtend bijeenkomsten hield met vijf of meer personen. Dat zorgde voor overlast. Uw vader deed hiervan aangifte bij de politie. Enkele agenten begaven zich naar de sheikh en wezen hem erop dat hij met zijn nachtelijke vergadering overlast veroorzaakte voor de burens. Als hij zou voortdoen, zou de politie een onderzoek instellen. Na deze waarschuwing was de sheikh ontstemd. Hij wendde zich tot uw vader. Hij vertelde hem dat hij 's nachts mensen voorbereidde op de jihad. Uitdagend sprak hij uw vader toe. Omdat uw vader klacht had neergelegd, wilde de sheikh dat uw vader hem één of twee zonen zou sturen om deel te nemen aan de jihad. In de nacht van 14 op 15 april 2012 kwamen een twintigtal personen waaronder de sheikh en zijn zoon op uw woning af. U hoorde schoten weerklinken. Samen met uw broers en zussen wist u te ontsnappen langs de achterdeur. Uw vader opende per vergissing de voordeur en werd ernstig toegetakeld. U slaagde erin uw vader te ontzetten. Uw buurman hielp uw familie vluchten naar Matai. Daar aangekomen reisde u onmiddellijk naar Alexandrië. Dezelfde dag nog verliet u Egypte per schip. Uw familie keerde niet terug naar Sela Al Gharbiya. Zij huurde een woning in Matai. Drie burens waren ervan getuige dat uw ouderlijke woning in brand werd gestoken en dat antichristelijke leuzen werden aangebracht op de gevel. Op 26 juni 2012 – toen uw vader voldoende hersteld was – legde hij klacht neer bij de politie van Matai. De drie burens legden tevens getuigenverklaringen af. De politie verrichtte een huiszoeking in de woning van de sheikh. Hij was toen al gevlucht. In zijn woning werden cd's aangetroffen met daarop zijn plannen, waaronder de aanval op uw woning. Het gerecht vaardigde een arrestatiebevel uit voor sheikh Mohammed Hasan.

Op 26 mei 2012 meerde u aan op een onbekende plaats. Na vijf uur rijden kwam u aan in Antwerpen. Op 29 mei 2012 diende u een eerste asielaanvraag in België in. Op 2 mei 2013 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw asielaanvraag vast daar u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping. Zonder naar Egypte terug te keren diende u vervolgens op 7 augustus 2014 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u zich bij uw eerste asielaanvraag bediend had van de identiteit van uw broer Hanna en dat u nu uw asielaanvraag behandeld wilde zien onder uw echte naam, Taoufik. U gaf ook aan dat u tijdens uw eerste asielprocedure niet op de oproeping voor het gehoor was ingegaan omdat u toen nog niet over de nodige bewijsstukken beschikte. Bovendien verwees u naar de problemen die uw familieleden ondervonden na uw vertrek. Op 28 april 2014 ontbond de regering van Al Sissi de jongerenbeweging van 6 april. Er werd toen een nieuwe wet van kracht die het organiseren van betogingen zwaar aan banden legde. Op één of andere manier kwam sheikh Mohamed Hasan te weten dat uw familie in Matai woonde. Op 29 juni 2014 werd uw vader opgebeld door een onbekend persoon die hem zei het huis te verlaten omdat mensen van Ansar Beit Al Maqdis (de Egyptische tak van Al Qaeda) op weg waren om zijn huis op te blazen. De onbekende beller zei tevens dat de autoriteiten op weg waren naar de woning om uw broer Nached te arresteren wegens zijn anti-regimeactiviteiten. Uw familie verliet uit voorzorg de woning. Zij verhuisde van Matai naar Al Arish waar zij een onderkomen vonden bij een vriend van uw vader. Nog steeds op 29 juni 2014 voerden aanhangers van sheikh Mohamed Hasan een aanval uit op de woning van uw familie in Matai. Op dat ogenblik was er niemand thuis. De volgende dag werd uw oudste broer Nached thuis in Matai gearresteerd. Hij werd verdacht van samenwerking met journalisten en publicatie van artikelen tegen het regime. Hij werd later door de correctionele rechtbank van Matai veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar. U werd zelf ook aangeklaagd voor anti-regimeactiviteiten met de jongerenbeweging van 6 april. U zou ook anderen hebben aangezet het regime van Sissi ten val te brengen. Tevens werd u beschuldigd van het niet-ervullen van uw legerdienst. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een boete van 10.000 Egyptische pond.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een proces-verbaal van de politie van Matai d.d. 26 juni 2012 en een brief van de procureurgeneraal van Matai d.d. 27 juni 2012, een proces-verbaal van de politie van Matai d.d. 30 juni 2014, een medisch rapport over uw vader van het algemeen ziekenhuis van Matai d.d. 5 mei 2014, een vonnis van de correctionele rechtbank van Menia d.d. 29 december 2012 waarbij uw broer Nached bij verstek tot een gevangenisstraf van acht jaar veroordeeld wordt, en een vonnis van de correctionele rechtbank van Menia d.d. 20 juli 2014 waarbij u bij verstek tot een gevangenisstraf van zeven jaar veroordeeld wordt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw persoonlijk gedrag weinig getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch van een vrees voor ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende op 29 mei 2012 een eerste asielaanvraag in onder de naam H.(...) B.(...) T.(...) N.(...). U verklaarde toen minderjarig te zijn. Op 2 mei 2013 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw asielaanvraag vast daar u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping. U verklaarde dat u niet durfde te komen omdat u een leeftijdsonderzoek vreesde en omdat u uw relaas toen nog niet kon staven aan de hand van bewijsstukken (CGVS, blz. 2). Dit is echter allesbehalve een afdoende argument. Vervolgens wachtte u nog ruim twee jaar om voor de tweede maal asiel aan te vragen in België. U gaf als uitleg dat u lang geen contact had met uw familie, dat jullie het contact herstelden op 25 juli 2014 en dat u een deel van de documenten die u nu in het kader van uw tweede asielaanvraag pas op 20 juli 2014 ontvangen hebt (CGVS I, blz. 13). Deze uitleg biedt een verklaring voor uw tweede asielaanvraag maar is geen verschoning voor het niet-verschijnen tijdens uw eerste asielprocedure, de identiteitsfraude begaan tijdens uw eerste asielaanvraag en uw lange wachttijd om een tweede asielaanvraag in te dienen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij zijn medewerking verleent met de asielinstanties en de kans aangrijpt om tijdens een gehoor een licht te laten schijnen op zijn ware identiteit en vluchtmotieven. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees.

Verder kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisweg. U wist niet onder welke vlag het schip waarmee u reisde voer. U kende de naam van het schip niet. U kon evenmin de naam van de rederij van het schip geven. U kon niet zeggen hoeveel bemanningsleden het schip telde. U wist niet of het een vissersboot dan wel een vrachtschip was. Nochtans hing achteraan de boot een groot visnet. U had geen idee of het schip bepaalde goederen vervoerde. U had ook geen flauw benul wie de andere 15 opvarenden waren. Er zouden enkele Egyptenaren bij geweest zijn. Meer informatie kon u niet verschaffen. Nochtans verbleef u 15 tot 20 dagen aan boord van dit schip. U had ook geen idee in welke haven of op welke plaats u aan land ging (CGVS I, blz. 16-17; II, blz. 2-4).

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw engagement voor de jongerenbeweging van 6 april en aan uw deelname aan betogingen in het kader hiervan. U stelde zich voor als ondervoorzitter van de beweging die verantwoordelijk was voor de afdeling in Matai. Bij uw vertrek uit Egypte zou uw afdeling een 500-tal leden geteld hebben (CGVS I, blz. 7-8). U wist tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet waarom of naar aanleiding waarvan de jongerenbeweging van 6 april in 2008 werd opgericht. Aanvankelijk situeerde u de oprichting in Alexandrië (CGVS I, blz. 7). Enkel wanneer u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaatgeneraal El Mahalla El Kubra genoemd werd, herinnerde u zich plotseling dat de staking in deze wijk leidde tot een grote opstand die uitmondde in de oprichting van de jongerenbeweging van 6 april (CGVS II, blz. 16). Gevraagd naar de stichtende leden, kon u enkel Ahmed Maher, de leider van de beweging, noemen. U wist overigens niet vanwaar Ahmed Maher afkomstig is. U wist niets over zijn studies of professionele activiteiten (CGVS I, blz. 10-11). U legde ook weinig overtuigende verklaringen af over uw taken en verantwoordelijkheden als ondervoorzitter. U hield zich bezig met het schrijven van slogans op spandoeken en probeerde de eisen van het dorp over te maken aan de autoriteiten (CGVS I, blz. 8; II, blz. 6). Verder dan dat kwam u niet, hetgeen opmerkelijk is voor iemand die aan het hoofd zou hebben gestaan van een afdeling die 500 leden telde. U legde ook weinig eenduidige verklaringen af over uw contacten met de autoriteiten bij het organiseren van betogingen en over de plaats van de betogingen. Aanvankelijk stelde u dat u een ontmoeting organiseerde met de burgemeester en de inwoners van Sela Al Gharbiya waarin u uw intentie om een betoging te organiseren alsook uw eisenplatform kenbaar maakte. De eerste betoging vond plaats in Sela Al Gharbiya. Daarna gingen jullie ook naar de stad Matai (CGVS I, blz. 8-9). Later ontkende u ooit contact te hebben gehad met de burgemeester van Sela Al Gharbiya of die van Matai. U verklaarde tevens nooit activiteiten in Sela Al Gharbiya ontplooid te hebben (CGVS II, blz. 4). Voorts is het uiterst merkwaardig dat bij elk van de drie demonstraties waaraan u deelnam arrestaties werden verricht en dat u hier zelf niets van zou hebben gemerkt. Nochtans was u één van de organisatoren van de betogingen en keek u erop toe dat het geplande parcours gerespecteerd werd (CGVS II, blz. 5). Bovendien telden de demonstraties slechts ongeveer 500 tot 1000 deelnemers (CGVS I, blz. 9; II, blz. 4). Men kan zich ook vragen stellen hoe u uw werk in Hurghada, op ongeveer 600 km van Matai, combineerde met uw leidinggevende rol binnen de jongerenbeweging van 6 april in Matai. U stelde weliswaar dat u na elke twee maanden twintig dagen vrij kreeg en dat uw werkgever u toestond naar huis te keren indien er demonstraties georganiseerd werden. Anderzijds stelde u dat er wekelijks vergaderingen plaatsvonden met de leden van de afdeling in Matai. Het is overigens bevreemdend dat u stelde dat dit de enige manier van communicatie was voor een afdeling die bij uw

vertrek 500 leden telde. U beweerde dat er geen contacten verliepen via de telefoon of via facebook (CGVS II, blz. 6-7). Nochtans blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat de jongerenbeweging van 6 april veelvuldig gebruik maakte van nieuwe media zoals twitter, facebook, flickr, blogs om haar achterban te mobiliseren. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u geen begin van bewijs overmaakte van uw lidmaatschap van en engagement voor deze beweging.

Voorts hebt u uw vluchtaanleiding geenszins aannemelijk gemaakt. U kon niet zeggen wanneer ongeveer sheikh Mohammed Hassan naast uw familie kwam wonen (CGVS II, blz. 7). Op 15 april 2012 zouden een twintigtal personen waaronder de sheikh en zijn zoon uw woning hebben aangevallen. U zou met uw zussen en broers ontsnapt zijn via de achterdeur. Uw vader opende per vergissing de voordeur en werd ernstig geslagen. Toch zou u erin geslaagd zijn uw vader te evacueren en met negen (u inbegrepen) familieleden te vluchten met de auto van de bureu, zonder dat de groep van ongeveer twintig aanvallers jullie gezien zouden hebben. U verklaarde dat de aanvallers allemaal het huis ingingen op zoek naar uw familie (CGVS II, blz. 8). Een dergelijke omschrijving van de feiten gaat aan elke realiteitszin voorbij. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt waarom u gevlucht bent op 15 april 2012 terwijl de rest van uw familie zich in Matai vestigde. U beweerde dat de sheikh u goed kende en u uitkoos om in de jihad in Syrië te gaan vechten. U zou met het Vrije Syrische Leger tegen het Syrische regime moeten gaan vechten (CGVS II, blz. 9). Deze uitleg raakt kant noch wal. Het is vooreerst hoogst bevreemdend dat een ronselaar van jihadisten zich tot een Koptisch christelijke familie zou wenden. U verklaarde hierover dat de sheikh op deze manier het conflict met uw vader op de spits wilde drijven (CGVS II, blz. 10). Daarnaast moet erop gewezen worden dat het Vrije Syrische Leger hoofdzakelijk bestaat uit overgelopen officieren en soldaten uit het Syrische leger en helemaal niet religieus geïnspireerd is. Het Vrije Syrische Leger vecht overigens tegen Islamitische Staat (het voormalige ISIS) en kan dan ook bezwaarlijk als een groep jihadisten aanzien worden. Een dergelijke uitspraak is veelzeggend voor de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Overigens werd volgens uw eigen logica in de eerste plaats uw vader gevisieerd.

U bleek in het geheel niet op de hoogte van de stand van zaken in het dossier van de klacht van uw vader na de aanval op uw woning. U wist enkel dat de politie een huiszoeking had verricht en dat er een arrestatiebevel voor sheikh Mohamed Hasan was uitgevaardigd. U kon niet zeggen of er momenteel een rechtszaak loopt tegen de sheikh of of een dergelijke rechtszaak al is voorgekomen (CGVS II, blz. 11). Dat u dergelijke essentiële informatie niet kan geven, ondergraaft bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot uw veroordeling op 20 juli 2014 tot een gevangenisstraf van zeven jaar moet vooreerst worden opgemerkt dat u hier op 2 september 2014 met geen woord over repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. De vraag of u ooit door een rechtbank veroordeeld werd, werd u uitdrukkelijk gesteld. U antwoordde 'neen' (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 2). U had ook geen enkel idee wie er wanneer een klacht tegen u zou hebben ingediend (CGVS II, blz. 14). Volgens het vonnis zou u op 30 juni 2014 de president beledigd hebben en aangezet hebben tot de val van de regering. U bevindt zich echter reeds sinds 2012 in België. Hierop gewezen, gaf u aan dat het een valse aanklacht betreft en dat u niet zozeer als individu veroordeeld werd, dan wel als lid van een verboden beweging, waarmee u doelde op de jongerenbeweging van 6 april die op 28 april 2014 buiten de wet werd gesteld (CGVS II, blz. 15). Echter, supra werd reeds geargumenteed waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw lidmaatschap van deze beweging. Bijgevolg kan er ook geen waarde gehecht worden aan dit vonnis.

Ook voor wat betreft uw vrees om veroordeeld te worden voor het niet vervullen van uw dienstplicht, moet worden vastgesteld dat u hier met geen woord over repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien vermeldt het door u neergelegde vonnis hier evenmin iets over. U ging hiermee akkoord maar hield vol dat u in geval van terugkeer door een militaire rechtbank zou veroordeeld worden omdat u gedeserteerd bent (CGVS II, blz. 15). Deze verklaring houdt echter geen steek. U verklaarde meermaals nooit te zijn opgeroepen voor het leger toen u in Egypte verbleef (CGVS I, blz. 6; II, blz. 15). Indien u nooit werd opgeroepen, en dus nooit in het leger heeft gediend, kan u logischerwijze ook nooit deserteren. U sloot echter de mogelijkheid niet uit om alsnog opgeroepen te worden. U wenst uw dienstplicht niet te vervullen omdat u niet wil dienen in het leger van het huidige regime (CGVS II, blz. 15-16). Ook hier dient een belangrijke kanttekening geplaatst te worden. Op het moment dat u Egypte verliet was u 21 jaar oud. Volgens uw verklaringen werkte u vanaf het einde van uw studies in 2010 tot aan uw vertrek in 2012 voor het bouwbedrijf Oraskon in Hurghada (CGVS I, blz. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat elke Egyptische man tussen 18 en 30 jaar oud verplicht is zijn dienstplicht te vervullen. Zonder dienstplichtkaart (die wordt uitgereikt na het vervullen van de dienstplicht) is het in Egypte niet mogelijk om voor een job te solliciteren of om een reisdocument aan te vragen. Aldus rijst het vermoeden dat u wel degelijk over een dienstplichtkaart beschikt en u dus uw legerdienst hebt vervuld.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u weinig of niets kon vertellen over de activiteiten van uw broer Nached. U wist enkel dat hij lid was van de Tamarod-beweging. Hij zou contacten hebben gehad met journalisten en antiregimeactiviteiten hebben opgezet. U kon hier evenwel geen enkel detail over verschaffen (CGVS I, blz. 12). Aangezien u zelf met gelijkaardige activiteiten zou bezig geweest zijn, is het merkwaardig dat u hiervan niet op de hoogte bent. Verder stemmen uw verklaringen niet overeen met het door u neergelegde vonnis van uw broer. U verklaarde u dat uw broer in 2012 bij verstek tot zes maanden cel en in 2014 tot acht jaar cel veroordeeld werd (CGVS II, blz. 12-14). Volgens het vonnis d.d. 29 december 2012 werd hij tot een gevangenisstraf van acht jaar veroordeeld. Bovendien is het nogal vreemd dat uw ouders, broers en zussen de woning in Matai zouden hebben verlaten op 29 juni 2014 na het telefoontje aan uw vader waarin werd gewaarschuwd voor een aanslag en voor de arrestatie van uw broer Nached, terwijl Nached de volgende dag in dezelfde woning zou zijn gearresteerd (CGVS II, blz. 12).

Tot slot is het hoogst merkwaardig te noemen dat uw ouders vanuit Matai naar Al Arish zijn gevlucht voor Ansar Beit Al Maqdis. Deze Egyptische tak van Al Qaeda is immers vooral (zij het niet uitsluitend) actief in de Sinai, waar Al Arish is gelegen.

Gelet op bovenstaande elementen kan aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Aan de overige documenten kan geen bewijswaarde toegekend worden aangezien deze niet kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviséerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geviséerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw persoonlijk gedrag weinig getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch van een vrees voor ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende op 29 mei 2012 een eerste asielaanvraag in onder de naam H.(...) B.(...) T.(...) N.(...). U verklaarde toen minderjarig te zijn. Op 2 mei 2013 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw asielaanvraag vast daar u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping. U verklaarde dat u niet durfde te komen omdat u een leeftijdsonderzoek vreesde en omdat u uw relaas toen nog niet kon staven aan de hand van bewijsstukken (CGVS, blz. 2). Dit is echter allesbehalve een afdoende argument. Vervolgens wachtte u nog ruim twee jaar om voor de tweede maal asiel aan te vragen in België. U gaf als uitleg dat u lang geen contact had met uw familie, dat jullie het contact herstelden op 25 juli 2014 en dat u een deel van de documenten die u nu in het kader van uw tweede asielaanvraag pas op 20 juli 2014 ontvangen hebt (CGVS I, blz. 13). Deze uitleg biedt een verklaring voor uw tweede asielaanvraag maar is geen

verschuiving voor het niet-verschijnen tijdens uw eerste asielprocedure, de identiteitsfraude begaan tijdens uw eerste asielaanvraag en uw lange wachttijd om een tweede asielaanvraag in te dienen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij zijn medewerking verleent met de asielinstanties en de kans aangrijpt om tijdens een gehoor een licht te laten schijnen op zijn ware identiteit en vluchtmotieven. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees.

Verder kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisweg. U wist niet onder welke vlag het schip waarmee u reisde voer. U kende de naam van het schip niet. U kon evenmin de naam van de rederij van het schip geven. U kon niet zeggen hoeveel bemanningsleden het schip telde. U wist niet of het een vissersboot dan wel een vrachtschip was. Nochtans hing achteraan de boot een groot visnet. U had geen idee of het schip bepaalde goederen vervoerde. U had ook geen flauw benul wie de andere 15 opvarenden waren. Er zouden enkele Egyptenaren bij geweest zijn. Meer informatie kon u niet verschaffen. Nochtans verbleef u 15 tot 20 dagen aan boord van dit schip. U had ook geen idee in welke haven of op welke plaats u aan land ging (CGVS I, blz. 16-17; II, blz. 2-4).

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw engagement voor de jongerenbeweging van 6 april en aan uw deelname aan betogingen in het kader hiervan. U stelde zich voor als ondervoorzitter van de beweging die verantwoordelijk was voor de afdeling in Matai. Bij uw vertrek uit Egypte zou uw afdeling een 500-tal leden geteld hebben (CGVS I, blz. 7-8). U wist tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet waarom of naar aanleiding waarvan de jongerenbeweging van 6 april in 2008 werd opgericht. Aanvankelijk situeerde u de oprichting in Alexandrië (CGVS I, blz. 7). Enkel wanneer u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaatgeneraal El Mahalla El Kubra genoemd werd, herinnerde u zich plotseling dat de staking in deze wijk leidde tot een grote opstand die uitmondde in de oprichting van de jongerenbeweging van 6 april (CGVS II, blz. 16). Gevraagd naar de stichtende leden, kon u enkel Ahmed Maher, de leider van de beweging, noemen. U wist overigens niet vanwaar Ahmed Maher afkomstig is. U wist niets over zijn studies of professionele activiteiten (CGVS I, blz. 10-11). U legde ook weinig overtuigende verklaringen af over uw taken en verantwoordelijkheden als ondervoorzitter. U hield zich bezig met het schrijven van slogans op spandoeken en probeerde de eisen van het dorp over te maken aan de autoriteiten (CGVS I, blz. 8; II, blz. 6). Verder dan dat kwam u niet, hetgeen opmerkelijk is voor iemand die aan het hoofd zou hebben gestaan van een afdeling die 500 leden telde. U legde ook weinig eenduidige verklaringen af over uw contacten met de autoriteiten bij het organiseren van betogingen en over de plaats van de betogingen. Aanvankelijk stelde u dat u een ontmoeting organiseerde met de burgemeester en de inwoners van Sela Al Gharbiya waarin u uw intentie om een betoging te organiseren alsook uw eisenplatform kenbaar maakte. De eerste betoging vond plaats in Sela Al Gharbiya. Daarna gingen jullie ook naar de stad Matai (CGVS I, blz. 8-9). Later ontkende u ooit contact te hebben gehad met de burgemeester van Sela Al Gharbiya of die van Matai. U verklaarde tevens nooit activiteiten in Sela Al Gharbiya ontplooid te hebben (CGVS II, blz. 4). Voorts is het uiterst merkwaardig dat bij elk van de drie demonstraties waaraan u deelnam arrestaties werden verricht en dat u hier zelf niets van zou hebben gemerkt. Nochtans was u één van de organisatoren van de betogingen en keek u erop toe dat het geplande parcours gerespecteerd werd (CGVS II, blz. 5). Bovendien telden de demonstraties slechts ongeveer 500 tot 1000 deelnemers (CGVS I, blz. 9; II, blz. 4). Men kan zich ook vragen stellen hoe u uw werk in Hurghada, op ongeveer 600 km van Matai, combineerde met uw leidinggevende rol binnen de jongerenbeweging van 6 april in Matai. U stelde weliswaar dat u na elke twee maanden twintig dagen vrij kreeg en dat uw werkgever u toestond naar huis te keren indien er demonstraties georganiseerd werden. Anderzijds stelde u dat er wekelijks vergaderingen plaatsvonden met de leden van de afdeling in Matai. Het is overigens bevreemdend dat u stelde dat dit de enige manier van communicatie was voor een afdeling die bij uw vertrek 500 leden telde. U beweerde dat er geen contacten verliepen via de telefoon of via facebook (CGVS II, blz. 6-7). Nochtans blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat de jongerenbeweging van 6 april veelvuldig gebruik maakte van nieuwe media zoals twitter, facebook, flickr, blogs om haar achterban te mobiliseren. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u geen begin van bewijs overmaakte van uw lidmaatschap van en engagement voor deze beweging.

Voorts hebt u uw vluchtaanleiding geenszins aannemelijk gemaakt. U kon niet zeggen wanneer ongeveer sheikh Mohammed Hassan naast uw familie kwam wonen (CGVS II, blz. 7). Op 15 april 2012 zouden een twintigtal personen waaronder de sheikh en zijn zoon uw woning hebben aangevallen. U zou met uw zussen en broers ontsnapt zijn via de achterdeur. Uw vader opende per vergissing de voordeur en werd ernstig geslagen. Toch zou u erin geslaagd zijn uw vader te evacueren en met negen (u inbegrepen) familieleden te vluchten met de auto van de burens, zonder dat de groep van ongeveer twintig aanvallers jullie gezien zouden hebben. U verklaarde dat de aanvallers allemaal het huis ingingen op zoek naar uw familie (CGVS II, blz. 8). Een dergelijke omschrijving van de feiten gaat aan

elke realiteitszin voorbij. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt waarom u gevlucht bent op 15 april 2012 terwijl de rest van uw familie zich in Matai vestigde. U beweerde dat de sheikh u goed kende en u uitkoos om in de jihad in Syrië te gaan vechten. U zou met het Vrije Syrische Leger tegen het Syrische regime moeten gaan vechten (CGVS II, blz. 9). Deze uitleg raakt kant noch wal. Het is vooreerst hoogst bevreemdend dat een ronselaar van jihadisten zich tot een Koptisch christelijke familie zou wenden. U verklaarde hierover dat de sheikh op deze manier het conflict met uw vader op de spits wilde drijven (CGVS II, blz. 10). Daarnaast moet erop gewezen worden dat het Vrije Syrische Leger hoofdzakelijk bestaat uit overgelopen officieren en soldaten uit het Syrische leger en helemaal niet religieus geïnspireerd is. Het Vrije Syrische Leger vecht overigens tegen Islamitische Staat (het voormalige ISIS) en kan dan ook bezwaarlijk als een groep jihadisten aanzien worden. Een dergelijke uitspraak is veelzeggend voor de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Overigens werd volgens uw eigen logica in de eerste plaats uw vader geïnterviewd.

U bleek in het geheel niet op de hoogte van de stand van zaken in het dossier van de klacht van uw vader na de aanval op uw woning. U wist enkel dat de politie een huiszoeking had verricht en dat er een arrestatiebevel voor sheikh Mohamed Hasan was uitgevaardigd. U kon niet zeggen of er momenteel een rechtszaak loopt tegen de sheikh of of een dergelijke rechtszaak al is voorgekomen (CGVS II, blz. 11). Dat u dergelijke essentiële informatie niet kan geven, ondergraaft bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot uw veroordeling op 20 juli 2014 tot een gevangenisstraf van zeven jaar moet vooreerst worden opgemerkt dat u hier op 2 september 2014 met geen woord over repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. De vraag of u ooit door een rechtbank veroordeeld werd, werd u uitdrukkelijk gesteld. U antwoordde 'neen' (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 2). U had ook geen enkel idee wie er wanneer een klacht tegen u zou hebben ingediend (CGVS II, blz. 14). Volgens het vonnis zou u op 30 juni 2014 de president beledigd hebben en aangezet hebben tot de val van de regering. U bevindt zich echter reeds sinds 2012 in België. Hierop gewezen, gaf u aan dat het een valse aanklacht betreft en dat u niet zozeer als individu veroordeeld werd, dan wel als lid van een verboden beweging, waarmee u doelde op de jongerenbeweging van 6 april die op 28 april 2014 buiten de wet werd gesteld (CGVS II, blz. 15). Echter, supra werd reeds geargumenteed waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw lidmaatschap van deze beweging. Bijgevolg kan er ook geen waarde gehecht worden aan dit vonnis.

Ook voor wat betreft uw vrees om veroordeeld te worden voor het niet vervullen van uw dienstplicht, moet worden vastgesteld dat u hier met geen woord over repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien vermeldt het door u neergelegde vonnis hier evenmin iets over. U ging hiermee akkoord maar hield vol dat u in geval van terugkeer door een militaire rechtbank zou veroordeeld worden omdat u gedeserteerd bent (CGVS II, blz. 15). Deze verklaring houdt echter geen steek. U verklaarde meermaals nooit te zijn opgeroepen voor het leger toen u in Egypte verbleef (CGVS I, blz. 6; II, blz. 15). Indien u nooit werd opgeroepen, en dus nooit in het leger heeft gediend, kan u logischerwijze ook nooit deserteren. U sloot echter de mogelijkheid niet uit om alsnog opgeroepen te worden. U wenst uw dienstplicht niet te vervullen omdat u niet wil dienen in het leger van het huidige regime (CGVS II, blz. 15-16). Ook hier dient een belangrijke kanttekening geplaatst te worden. Op het moment dat u Egypte verliet was u 21 jaar oud. Volgens uw verklaringen werkte u vanaf het einde van uw studies in 2010 tot aan uw vertrek in 2012 voor het bouwbedrijf Oraskon in Hurghada (CGVS I, blz. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat elke Egyptische man tussen 18 en 30 jaar oud verplicht is zijn dienstplicht te vervullen. Zonder dienstplichtkaart (die wordt uitgereikt na het vervullen van de dienstplicht) is het in Egypte niet mogelijk om voor een job te solliciteren of om een reisdocument aan te vragen. Aldus rijst het vermoeden dat u wel degelijk over een dienstplichtkaart beschikt en u dus uw legerdienst hebt vervuld.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u weinig of niets kon vertellen over de activiteiten van uw broer Nached. U wist enkel dat hij lid was van de Tamarod-beweging. Hij zou contacten hebben gehad met journalisten en antiregimeactiviteiten hebben opgezet. U kon hier evenwel geen enkel detail over verschaffen (CGVS I, blz. 12). Aangezien u zelf met gelijkaardige activiteiten zou bezig geweest zijn, is het merkwaardig dat u hiervan niet op de hoogte bent. Verder stemmen uw verklaringen niet overeen met het door u neergelegde vonnis van uw broer. U verklaarde u dat uw broer in 2012 bij verstek tot zes maanden cel en in 2014 tot acht jaar cel veroordeeld werd (CGVS II, blz. 12-14). Volgens het vonnis d.d. 29 december 2012 werd hij tot een gevangenisstraf van acht jaar veroordeeld. Bovendien is het nogal vreemd dat uw ouders, broers en zussen de woning in Matai zouden hebben verlaten op 29 juni 2014 na het telefoontje aan uw vader waarin werd gewaarschuwd voor een aanslag en voor de

arrestatie van uw broer Nached, terwijl Nached de volgende dag in dezelfde woning zou zijn gearresteerd (CGVS II, blz. 12).

Tot slot is het hoogst merkwaardig te noemen dat uw ouders vanuit Matai naar Al Arish zijn gevlucht voor Ansar Beit Al Maqdis. Deze Egyptische tak van Al Qaeda is immers vooral (zij het niet uitsluitend) actief in de Sinai, waar Al Arish is gelegen.

Gelet op bovenstaande elementen kan aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Aan de overige documenten kan geen bewijswaarde toegekend worden aangezien deze niet kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Waar werd vastgesteld dat verzoekers persoonlijk gedrag weinig getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch van een vrees voor ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar het feit dat hij er zich bewust van was dat hij een vergissing had begaan, dat hij slechte raadgevingen heeft opgevolgd, angst had om te worden teruggestuurd en angst had omdat het zeer moeilijk is om de ondergane discriminatie te bewijzen.

Van een kandidaat vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Niettegenstaande verzoeker naar raadgevingen van anderen verwijst, draagt hij zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen bij zijn eerste asielaanvraag inzake zijn identiteit en het dermate lang wachten alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Bovendien is het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een tweede maal asiel aan te vragen een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht dermate laat werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Het argument dat verzoeker zich slechts begin 2011 aansloot bij deze beweging en dat hij in april 2012 Egypte reeds verliet, waardoor hij ongeveer één jaar lid was van de beweging en gedurende de laatste maanden verantwoordelijk was voor de werking in Marai, is onafdoende teneinde de verscheidene gedane vaststellingen te verschonen. Ook al was zijn vermeend lidmaatschap beperkt in duur en was hij slechts de afgelopen maanden verantwoordelijk voor de werking in Marai, dan nog stroken verzoekers verklaringen en meer bepaald de vastgestelde onwetendheid niet met het profiel dat hij zichzelf aanmeet en waardoor redelijkerwijs wel degelijk kan worden verwacht dat hij over de beweging en de werking ervan, de gebeurtenissen, en zijn eigen functie en taken als ondervoorzitter een coherente, concrete en duidelijk uitlag kan verschaffen. Verzoeker stelde zich immers voor als ondervoorzitter van de beweging die verantwoordelijk was voor de afdeling in Matai, die een 500-tal leden geteld zou hebben (stuk 7, gehoorverslag CGVS I, blz. 7-8). De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen blijven dan ook gehandhaafd.

De verzoekende partij bezorgt Raad per brieven van 2 februari 2015, van 3 april 2015 en 14 augustus drie processen-verbaal vergezeld van een beëdigde vertaling. De Raad stelt vast dat dit allen fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeker aangeeft dat hij als Koptische christen wordt gediscrimineerd merkt de Raad op dat hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Overigens, uit de COI Focus "*Egypte - Situatie van de christenen*" van 25 maart 2015 blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernements in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat in casu niet het geval is.

Uit de recente informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus "*Egypte – veiligheidssituatie*" d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is

van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze overgemaakte informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviserd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinaï is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadististen en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinaï. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinaï ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar informatie aanwezig in het dossier verwijst. Deze kan geen afbreuk doen aan de zeer recente informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt

de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF